

МАЛКАТА ТЪКАЧКА

Мама тъче платно на станъ.
Совалката лети
и всѣки мигъ
подобно ластовичка пѣй :
— Чуруликъ — чуруликъ !

А бърдото всѣки мигъ,
като ударъ на ковачъ,
се провиква :
— Тупъ-тикъ,
тукъ-тупъ,
тикъ-тукъ,
тупъ-тикъ !

И напредъ — назадъ лети
както мама му рече,
ще се завтече, ще спре,
и следъ мигъ
ще полети
и затреши.

А нагоре
и надолу,
като ритли
на каруца,
нищелкитѣ
сѣ бѣли нишки
се преплитатъ
и скрибуцатъ.

Всичко
движи се, живѣе
наредено
въ хубавъ
планъ,
и скрипти,
трещи
и пѣе
маминиятъ
веселъ
станъ.

Тя сега платно тъче
сѣ дрехи да ме облѣче.

Отъ совалката извира
жичката и се простира
като въ пролѣтна градина
насадена сѣ макъ леха.
Цвѣтъ до цвѣта се събира

и другарка си намира
и нарежда си дружина
отъ най-хубави цвѣта.

И расте върху кросното,
и навива се платното,
цвѣтната леха се слива
сѣ друга шарена леха.
Пѣй, совалко леокрила,
като ластовичка жива
и възпѣвай ти щастлива
плодоветѣ на труда !

*

Кога ще порастна голѣма
да почна платно да тъча?
Излиза за мѣничко мама.
Азъ влизамъ въ широкия станъ.



Кжде ли крака да си сложа?
Ти, бърдо, защо не вървишъ?
Защо ли, совалко, не можешъ
самичка предъ менъ да летишъ?

Най-после совалката совнахъ,
но силенъ бѣ моя замахъ,
че тя отлетѣ. Азъ я погнахъ
и двадесетъ нишки скжсахъ.

Ахъ, Божичко, колко е мжно!
Азъ вече ще се изпотя.
Кога ли ще стана тъй сръчна
да мога платна да тъча?

А мама застана на прага.
Засмѣ се: — Не ти ли върви?
И ти ще ми станешъ тъкачка,
но още си малка, нали?